

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Kniplerinden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 286. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich05-shoot-idm140535015611792/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Den inderlige Rørelse, med hvilken hun udtalte den sidste Linie: „Ich habe geliebt und gelebet“ greb mig saa umodstaaeligt, at jeg, fuld af svulmende Haab, tilhviskede hende: „Sey Du mein *Thekla!*“ Hun svarede efter et Ophold, i hvilket hendes Aasyn udtrykte Forbauselse: „Bedanern Sie mich! Ich verehere Sie, ich schätze Sie hoch über tausend Männer, aber lieben! ein weibliches Herz liebt nur ein einziges Mal.“ Hun stak sin Arm hurtigt under min, og drog mig hjem. Det svimlede for mig. Siig mig: hvem skulde hun elske? En Kniplingskræmer? Hun elsker Dig, min lykkeligere Broder! Hvem ellers? – Inden tre Uger er tilende kan Du vente mig. – Din *Christoffer*. –”

Min Broder havde skaaret min Sjæls Øine for Stær: nu først saae jeg klart, at jeg elskede hende. Jeg haabede paa hendes Gjenkjærlighed. Længsel efter hende brændte i min Barm. Og dog skulde jeg her oppebie min Broder. Det gjorde jeg, men paa mit Værelse, uden at bryde mig videre om *Lyon* og dens høithersømte maleriske Omgivelser. Jeg kedede mig rædsomt. Jeg var nær ved at tage Opium for at bedrage Tiden og glemme mig selv og hende med. Jeg fordømte min bly tossedede Tilbageholdenhed, da hun dog havde givet mig saadanne Tegn, som jeg aldrig burde miskjende. Men, faldt mig saa igjen ind: i min Svogers gjæstfrie Huus komme maange Besøgere; hvorfor kan ikke een af dem, elskværdigere end jeg, have vundet hendes Hjerte? Om jeg nu kommer hjem, og det gaar mig ligesom min Broder? Jeg ravede usikker mellem Tvivl og Haab; det Sidste holdt mig paa Benene.

Min Broder kom. Jeg glædede mig over hans livlige Udseende. Dog det var Sol og Vind, der havde tingeret hans Ansigt. Græmmelsens Tinctur kom snart istedetfor him paa hans noget indfaldne Kinder.

Efterat *Christoffer* havde udhvilet og forfrisket sig en Dag over fra Reisens Besværligheder, siger han til mig: „Jeg maa nu afsted til *Livorno*. Som jeg er færdig til Reisen fra vort Hjem, kommer vor Kjøbmand *Wulf* farende fra *Husum*, med den, ogsaa for os betænkelige Nyhed: at et Handelshuus i *Livorno*, med hvilket han i flere Aar havde staaet i Forbindelse, til hvilket han nylig havde afsendt en meget værdifuld Ladning, meentes at ville gaae fallit; hvorom han, men først efter sit Skibs Afgang, ved en Correspondent havde faaet Advarsel. Han havde derhos honoreret en meget stor Vexel, udstædt